

РЕЙМЪНД ЧАНДЛЪР МЪЖЪТ, КОЙТО ОБИЧАШЕ КУЧЕТА

Превод от английски: Правда Митева, 1993

chitanka.info

I

Пред вратата бе паркиран чисто нов алуминиево-сив десото с четири врати. Заобиколих го, изкачих три бели стъпала, минах през остъклена врата, после още три стъпала, покрити с мокет. Натиснах звънеца на стената.

Тутакси десетина кучешки гласа разцепиха въздуха. Докато те лаеха, ръмжаха и джафкаха, аз огледах малкия кабинет в нишата с бюро-секретер и чакалня с тежки, но семпли кожени кресла, три дипломи в рамки на стената и масичка в стила на креслата, отрупана с разхвърляни екземпляри на списание „Кучелюбител“.

Някой успокои кучетата извън полезрението ми, сетне се отвори вътрешна врата и при мен влезе дребен мъж с хубаво лице, облечен в бежова престилка. Подметките на обувките му бяха гумени, а усмивката под тънките, като нарисувани с молив мустачки — услужлива. Погледна около мен, сетне и под мен, не видя куче и усмивката му стана по-малко служебна.

— Много ми се иска да ги отуча, но не мога — рече. — Чуят ли звънеца и почват. Много им е скучно, а знаят, че звънецът означава гости.

— Ъхъ — казах аз и му подадох визитната си картичка Той я прочете, обърна я наопаки, после пак я обърна и я прочете втори път.

— Частен детектив — произнесе тихо и облиза малките си влажни устни. — Е... аз съм доктор Шарп. С какво мога да ви услужа?

— Търся едно откраднато куче.

Очите му премигнаха бързо. Меките му устенца се стегнаха. Цялото му лице пламна — много бавно.

— Не твърдя, че вие сте го откраднали, докторе. Всеки би могъл да го остави тук да се грижите за него, а на вас и през ум не би ви минало, че той не е собственик на животното. Нали?

— Подобна мисъл никак не ми е приятна — рече той сковано. — Какво е кучето?

— Немска овчарка.

Той постърга с носа на обувката си по тънкия килим и се загледа в единия ъгъл на тавана. Червенината напусна лицето му, на нейно място остана лъщяща белота. След продължителна пауза рече:

— При мен има оставена само една немска овчарка, но познавам собствениците ѝ. Затова, ако ме извините...

— Значи няма да имате нищо против да ѝ хвърля едно око — прекъснах го аз и тръгнах към вратата в дъното.

Доктор Шарп не помръдна. Пак постърга килима с обувка.

— Мисля, че не е удобно — каза тихо. — Може би, ако дойдете днес малко по-късно...

— Предпочитам сега — казах и посегнах към дръжката на вратата.

Той се затича със ситни стъпки към малкото бюро-секретер. Ръката му се пресегна към телефона.

— Аз... тогава ще позвъня в полицията, щом като ще играете грубо.

— Това е похвално. Поискайте да ви свържат с инспектор Фулуайдър. Кажете му, че Кармади е тук при вас. Тъкмо идвам от кабинета му.

Доктор Шари свали ръка от телефона. Аз му се усмихнах широко и затъркалях цигара между пръстите си.

— Хайде, докторе. Горе главата и да вървим. Бъдете любезен и току-виж съм ви казал за какво става дума.

Той подъвка и двете си устни една подир друга, взира се известно време в кафявата попивателна върху секретера, попипа едното ѝ ъгълче, после прекоси стаята с широката си избеляла престилка, отвори вратата пред мен и двамата се озовахме в тесен сив коридор. През една отворена врата зърнах операционна маса. През друга към дъното влязохме в гола стая с циментов под, газова отоплителна печка в единия край с поставена редом купа с вода, а покрай стената — клетки на два етажа с тежки врати от метална мрежа.

Изад мрежите в нас се втреничиха мълчаливо и очаквателно кучета и котки. Миниатюрна чихуахуа подсмърчаше под едра персийска котка с широка кожена каишка на шията. Имаше шотландски териер с кисело изражение, помияр със смъкната кожа на единия крак, коприненосив ангорски котарак, сийлихамски териер,

още два мелеза и породист фокстериер с муцуна, окосмена до милиметър точно както се полага на един породист фокстериер.

Носовете им бяха влажни, очите — грейнали, и всички искаха да знаят при кого съм дошъл.

Огледах ги.

— Това са играчки, докторе — изръмжах накрая. — Аз ви говоря за немска овчарка. Сиво-черна, без следа от кафяво. Мъжка. Деветгодишна. Породиста във всяко едно изключение, само дето опашката ѝ малко къса. Отегчавам ли ви?

Той ме изгледа втренчено, после махна обезсърчено с ръка.

— Да, ама... Елате оттук.

Излязохме през същата врата Животните изглеждаха разочаровани, особено чихуахуата, която се опита да се пребори с мрежата и почти успя. Минахме през задната врата и попаднахме в циментиран двор с два гаража. Единият зееше празен. Другият, с леко открената врата, беше черна кутия в чието дъно едро куче подрънкваше с верига, отпуснало глава върху стария юрган, който му служеше за постеля.

— Внимавайте — предупреди ме Шарп. — Понякога е много див. Бях го сложил при другите, но много ги плашеше.

Аз влязох в гаража. Песът изръмжа. Тръгнах към него и той рязко скочи, като изопна с трясък веригата.

— Здравей, Фос — казах аз. — Направи здрасти.

Той отпусна пак глава на юргана. Полунаостри уши. Не помръдна. Очите му бяха вълчи, с черни кръгове. Сетне извитата му, прекалено къса за него опашка започна бавно да тупа по пода.

— Хайде, моето момче — повторих аз. — Дай лапа.

И протегнах моята. Застанал в рамката на вратата, дребният ветеринар ме предупреди да внимавам. Кучето бавно се надигна, тръгна към мен на големите си груби крака, върна ушите си назад до нормално положение и вдигна лявата лапа. Аз я поех.

Дребният се заоплакваше:

— Крайно съм изненадан, господин... господин...

— Кармади — казах аз. — Да, не се учудвам.

Потупах кучето по главата и излязох от гаража. Влязохме в къщата и се върнахме в чакалнята, където разчистих списанията от

масичката и се отпуснах в единия ѝ ъгъл. После огледах човечето от главата до петите.

— Добре — казах. — Разправяйте. Как се казват стопаните и къде живеят?

Той мълчаливо заобмисля отговора си.

— Името им е Фос. Преместиха се в източните щати и казаха, че щом се установят, ще си вземат кучето.

— Колко мило. Кучето се казва Фос и е кръстено на прочут немски летец от войната. А стопаните са кръстени на кучето.

— Да не мислите, че ви лъжа! — разпалено запротестира дребният.

— Не. Прекалено лесно се плашите, за да сте мошеник. Според мен някой е искал да се отърве от кучето и ви го е пробутал. Ето каква е историята. Едно момиче на име Изабел Снеър изчезна от дома си в Сан Анджело преди две седмици. Живее с баба си, приятна стара дама, издокарана в копринена сива рокля, която обаче никак не е глупава. Момичето излизало с доста лошава компания и се подвизавало из нощни клубове и игрални домове. На старата дама ѝ замирисало на скандал и не се обърнала към полицията. Към никого не се обърнала, докато приятелка на госпожица Снеър не видяла тук при вас кучето. И казала на бабата. А тя от своя страна ме нае — защото когато момичето отпратило с двуместната си кола и повече не се върнало, кучето било с нея.

Изгасих цигарата на подметката си и запалих нова. Лицето на доктор Шари беше бяло като тесто. В сладурестото му мустаче проблясваха капчици пот.

— Работата още не е за полицията — додадох, като внимавах да не съм груб. — Избудалках ви за инспектор Фулуайдър. Какво ще кажете да си остане между нас двамата?

— Какво... какво искате да направя? — заекна той.

— Смятате ли, че някой ще се обади за кучето?

— Да — отвърна много бързо. — Мъжът ми се видя силно привързан към него. Истински любител на кучета. И кучето явно го обичаше.

— Значи ще се обади. А обади ли се, искам да ме уведомите. Как изглеждаше мъжът?

— Висок и слаб, с много наблюдателни черни очи. И жена му е висока и слаба като него. Добре облечени, кротки хора.

— Госпожица Снеър е ситна като мънисто. Защо се държахте така потайно?

Той се загледа в обувката си и нищо не каза.

— Добре — примирих се аз. — Бизнесът си с бизнес. Ако играете честно с мен, няма да има никаква отрицателна реклама за вашия бизнес. Съгласен ли сте? — протегнах ръка като при сключване на устна сделка.

— Съгласен — рече той тихо и ми пъхна в шепата дребна и влажна като умряла риба ръка. Стиснах я леко, да не би да я счупя.

Казах му къде съм отседнал, излязох на слънчевата улица и извървах едната пряка до мястото, където бях паркирал крайслера. Качих се и подадох леко нос иззад ъгъла, колкото да мога да виждам десотото пред къщата на Шари.

Седях така около половин час. След което доктор Шарп се появи, облечен в дрехи за улицата, качи се в десотото, заобиколи зад ъгъла и сви в уличката, която минаваше покрай задния му двор.

Подкарах и аз, дадох газ и влязох в същата уличка от другия ѝ край. Някъде отпред се чуваше ръмжане и лай. Продължи доста време. Сетне десотото даде на заден ход от циментовия двор и се запъти към мен. Аз побързах да изчезна зад близкия ъгъл.

Десотото тръгна на юг по булевард „Аргело“, после продължи на изток. На задната седалка с вериги беше привързана голяма немска овчарка с намордник. Виждах как изопва с глава веригата.

Потеглих подир десотото.

II

Улица „Каролайна“ беше много встрани, някъде в покрайнините на курортния град. Краят ѝ опираше в отдавна неизползвана вече междущадска железопътна линия, зад която се простираха зеленчуковите градини на японски заселници. Между последните преки на улицата имаше само две къщи, така че аз се скрих зад първата, ъгловата, с буренясала зелена площ и фасада, обвита в прашна лантана^[1] с червени и жълти цветове, водеща неравна битка с избуяли орлови нокти.

Следваха два или три празни участъка с по няколко стръка плевели, щръкнали над опърлената трева, а зад тях паянтово бунгало с кален цвят и телена ограда. Десотото спря пред него.

Вратата на колата рязко се отвори, доктор Шари издърпа кучето с намордника и го повлече при силна съпротива от негова страна през портичката и нагоре по пътеката. Голяма тумбеста палма ми пречеше до го виждам, когато застана пред входната врата. Дадох назад с крайслера, обърнах в сянката на ъгловата къща, върнах се три преки назад и свих в успоредната на „Каролайна“ уличка. Тя опираше в същата запусната железопътна линия. Релсите, ръждясващи сред гора от буреняци, продължаваха от другата страна до пращен черен път и се връщаха обратно към „Каролайна“.

Черният път се спускаше рязко надолу и не можех да видя нищо отвъд железопътния насип. Карах около три преки по мои изчисления, спрях, слязох от колата, изкачих насипа и надзърнах през него.

Къщата с телената ограда беше на половин пряка от мен. Десото все още бе паркирано отпред. Следобедният въздух се разтресе от дълбокия гръден лай на немската овчарка. Легнах по корем върху бурените, вперих очи в бунгалото и зачаках.

Около петнайсет минути нищо не се случи, като изключим продължаващия лай на кучето. После лаят му внезапно стана по-рязък и яростен. Някой изкрещя. Последва мъжки писък.

Скочих от буренището и хукнах през релсите, надолу по насипа към другия край на задънената улица. Докато приближавах къщата, чувах ниското яростно ръмжене на кучето, което сякаш разкъсваше нещо, а на неговия фон бързорек женски речитатив — повече сърдит, отколкото изплашен.

Зад телената ограда имаше малка зелена площ, цялата в глухарчета и дяволска трева. От тумбестата палма висеше парче картон — останки от някакъв надпис. Корените на дървото бяха напукали пътеката, бяха я сцепили надве и повдигнали нагоре ръбовете на пукнатините, при което се образуваха груби стъпала.

Минах през телената портичка, изкачих тежко дървените стъпала, отвеждащи до увиснала козирка над входа, и заудрях по вратата.

Отвътре все така се чуваше ръмжене, но сърдитият глас бе замлъкнал. Никой не дойде да отвори.

Натиснах дръжката, отворих и влязох. Въздухът тежеше от мириса на хлороформ.

Насред пода, върху набръчкана черга, лежеше проснат доктор Шари, по гръб, разперил ръце, а отстрани от шията му шуртеше кръв. Кръвта вече бе образувала около главата му гъста лъскава локва. Кучето седеше на задни лапи малко встрани, с легнали уши, а около врата му висяха разкъсаните останки от намордника. Космите на шията и по гръбнака му бяха настръхнали, а някъде от крайните дълбини на гърлото му излизаше ниско, пулсиращо ръмжене.

Зад кучето се виждаше разбитата врата на вграден дрешик, а на пода на дрешника голямо парче медицински памук разпръскваше сладникави вълни хлорофорен мирис.

Хубава мургава жена в пъстра басмена домашна рокля беше насочила към кучето голям автоматичен пистолет, но не стреляше.

Тя ми хвърли бърз поглед през рамо и започна да се обръща към мен. Кучето не я изпускаше от тесните си, заобиколени от черни кръгове очи. Извадих лугера си.

Нещо изскърца и през вратата в дъното на стаята се появи висок тъмноок мъж в избелял син гащеризон и синя работна риза. В ръцете си държеше двуцевка със срязани цеви. Насочи я към мен.

— Ей, ти! — извика. — Хвърли пищова!

Аз отворих уста с намерението да кажа нещо. Пръстът на мъжа се затегна около спуська. Пистолетът ми гръмна сякаш от само себе си. Куршумът улучи приклада, изби го от ръцете на мъжа. Двучевката тупна на пода и кучето отскочи странично поне два метра нагоре, след което отново клекна.

С изумление в погледа мъжът бавно вдигна ръце.

Аз печелех.

— Свалете и вашето оръжие, госпожо — обърнах се към жената.

Тя облиза устни, свали автоматичния пистолет и се отстрани от тялото на пода.

— Ей, не го застрелвайте — каза мъжът. — Аз ще се оправя с него.

Аз премигнах, после схванах. Той се боеше да не убия кучето. Не се притесняваше за себе си.

Леко наведох надолу дулото на лугера.

— Какво стана?

— Този... се опита да го упои с хлоформ... куче, обучено да се бие!

— Ясно. Ако имате телефон, няма да е зле да повикате линейка. Шарп няма да изтрае дълго с тази рана на врата.

Жената рече монотонно:

— Мислех, че сте от полицията.

Нищо не казах. Тя мина покрай стената, отиде до скамейката под прозореца, отрупана със смачкани вестници, и се пресегна към телефона в единия ѝ край.

Аз погледнах към дребния ветеринар. Кръвта бе спряла да шурти от врата му. По-бяло лице не бях виждал в живота си.

— Забравете линейката — казах на жената. — Обадете се само в полицейския участък.

Мъжът с комбинезона свали ръцете си, отпусна се на коляно, затупа по пода и кротко заговори на кучето:

— Мирен, приятелю, мирен. Тук вече всички сме само приятели. Само приятели. Успокой се, Фос.

Кучето изръмжа и леко разлюля задница. Мъжът продължи да му говори. То спря да ръмжи и космите на врата му се слегнаха. Онзи в комбинезона продължаваше да му гука.

Жената до прозореца остави слушалката и каза:

— На път са. Мислиш ли, че ще се справиш с него, Джери?

— Разбира се — отвърна мъжът, без да откъсва очи от кучето.

Сега Фос допря пода с корем, отвори уста и провеси език. От езика му прокапа слюнка — розова, примесена с кръв. Козината покрай устата му също бе оплескана с кръв.

[1] Южноафриканско виещо се растение. — Б. пр. ↑

III

Така нареченият Джери се обади отново:

— Хей, Фос! Фос, стари приятелю! Всичко вече е наред. Всичко е наред.

Кучето дишаше учестено и не помръдваше. Мъжът се изправи, приближи се до него и подръпна едното му ухо. Фос обърна главата си настрани и позволи да му дърпат ухото. Човекът го потупа по главата, разкопча разкъсания намордник и го свали.

После се изправи, уловил края на скъсаната верига. Кучето послушно скочи на крака, мина през люлеещата се врата и потъна в задната част на къщата, като вървеше плътно до мъжа.

Отдръпнах се малко, за да не съм в обсега на люлеещата се врата. Джери можеше да има още пушки. Нещо в лицето на този човек не ми даваше мира. Сякаш вече го бях виждал, но отдавна, или пък ми бе познато от вестникарска снимка.

Разгледах жената. Красива брюнетка на трийсет и няколко. Щампованият домашен халат някак не се връзваше с красиво извитите вежди и дългите изящни ръце.

— Какво стана? — попитах небрежно, сякаш случилото се не беше от значение.

Гласът ѝ буквално изплющя, сякаш до този момент с мъка го бе сдържала.

— Живеем в тази къща от около седмица. Наехме я мебелирана, аз бях в кухнята, Джери — в двора. Колата спря отпред и оня, дребният, нахлу вътре, сякаш си живее тук. Предполагам, че вратата е била отключена. Надникнах от кухнята и го видях как буца кучето в килера. Подуших хлороформа. После всичко започна да става едновременно, аз отидох за пистолета и извиках Джери от прозореца. Върнах се в стаята горе-долу едновременно с вашето нахлуване. Кой сте вие?

— Всичко ли беше свършило? — попитах. — Тоест, Шарп беше ли вече сдъвкан на пода?

— Да, ако Шарп е името му.

— Вие с Джери не го ли познавате?

— За пръв път го виждам. Както и кучето. Но Джери обича кучета.

— Това, последното, малко го променете — рекох. — Джери знаеше как се казва кучето, Фос.

Очите ѝ се присвиха, а устните станаха упорити.

— Мисля, че грешите — разпалено каза тя. — Попитах ви кой сте.

— Кой е Джери? — рекох. — Виждал съм го някъде. Може би по вестниците. Откъде е взел рязаната пушка? Ще позволите ли на ченгетата да я видят?

Тя прехапа устни, после внезапно се изправи и се приближи до падналата двуцевка. Оставих я да я вдигне. Забелязах, че държи пръстите си далеч от спусъците. Върна се до диванчето край прозореца и пъкна чифтето под купчината вестници.

После се обърна към мен.

— Окей, какво сте наумили?

— Кучето е откраднато — отговорих бавно. — Между другото, собственичката му е изчезнала. Наеха ме да я издиря. Хората, от които Шарп каза, че е получил кучето, по описание приличат на вас с Джери. Името им било Фос. Заминали на изток. Да сте чували за момиче на име Изабел Снеър?

— Не — беззвучно отвърна жената и се втренчи в брадичката ми.

Мъжът с комбинезона влезе през люлеещата се врата, като бършеше лицето си с ръкава на синята риза. Не си беше донесъл ново чифте. Огледа ме, без много да се притеснява. Аз се обадох:

— Бих могъл доста да ви помогна пред полицията, ако ми кажете нещо за онова девойче Снеър.

Жената ме изгледа втренчено и сви устни. Мъжът лекичко се усмихна, сякаш държеше всички карти. Някъде на далечен завой изпищяха гуми. Очевидно хората бързаха.

— О, я си развържете езиците — рекох на един дъх. — Шарп е бил уплашен. Довел е кучето на тези, от които го е получил. Сигурно е мислел, че къщата е празна. Идеята за хлороформа не е била от най-гениалните, но дребосъкът е бил побъркан от страх.

И двамата не издадоха нито звук. Само ме гледаха.

— Добре — рекох и отстъпих в ъгъла на стаята. — Мисля, че и двамата се криете от закона. Ако тези, които идват, не са полиция, започвам да стрелям. И не си мислете, че ви будалкам.

Жената отвърна много спокойно:

— Както искаш, умнико.

Колата изфуча по улицата и рязко спря пред къщата. Хвърлих бърз поглед навън, видях отличителните знаци на предното стъкло и надписа „Районна полиция“ встрани. Отвътре изскочиха две цивилни горили, нахлуха през портичката и изтрополиха по стълбата.

Първият заблъска по вратата.

— Отворено е — извиках.

Вратата се отвори с трясък и двете ченгета нахлуха с извадени пищови, но при вида на онова, което лежеше на пода, се заковаха на място. Пищовите им незабавно се насочиха към Джери и мен. Онзи, който ме държеше на прицел, бе огромен червендалест мъжага в изторбен сив костюм.

— Вдигай ръцете и ги вдигай празни! — изрева той със силен грубиянски глас.

Вдигнах ръце, но не пуснах пистолета си.

— Спокойно — казах. — Убит е от куче, не от пистолет. Аз съм частен детектив от Лос Анджелес. Тук съм във връзка с един случай.

— Така ли? — Той тежко се приближи до мен и ръгна пищова си в корема ми. — Може и така да е, мой човек. Ще разберем всичко това по-късно. — Посегна и изтръгна пистолета от ръката ми. Подуши го, забивайки своя още по-дълбоко в корема ми.

— Стрелял си, а? Браво! Обърни се!

— Слушай...

— Обърни се!

Бавно започнах да се обръщам. Още не се бях завъртял, а той вече прибираще пищова си в страничния джоб и посегна към хълбока си.

Това трябваше да ме предупреди, но аз не съобразих. Може и да съм чул свистенето на палката. С положителност съм я почувствал. Внезапно в краката ми зейна черна бездна. Гмурнах се в нея и потънах надолу... надолу... надолу...

IV

Когато дойдох на себе си, стаята беше пълна с дим. Той висеше във въздуха на тънки струйки, право отгоре надолу като мънистена завеса. Струваше ми се, че в едната стена има два отворени прозореца, но димът не помръдваше. За пръв път виждах тази стая.

Полежах известно време и размишлявах. После отворих уста и с цяло гърло изревах: „Пожар!“

Сетне рухнах отново върху леглото и взех да се смея. Никак не ми хареса как прозвуча. Крайно откачено.

Някой дотърча отнякъде, в ключалката се завъртя ключ и вратата се отвори. Мъж в къса бяла престилка ме изгледа свирепо. Леко извърнах глава и рекох:

— Това не го брой. Изплъзна ми се от устата.

Той силно се намръщи. Имаше дребно, сурово лице и очички като мъниста. Не го познавах.

— Май пак искаш усмирителната риза — рече подигравателно.

— Добре съм, мой човек. Сериозно. Сега смятам да си подремна.

— Няма да е зле — озъби се той.

Вратата се затръшна, ключът се превъртя, стъпките се отдалечиха.

Аз лежах неподвижен и гледах дима. Вече знаех, че в действителност няма никакъв дим. Трябва да беше нощ, защото зад порцелановата купа, която висеше от тавана на три вериги, светеше нещо. Купата имаше малки цветни бабунки по ръба, чу оранжеви, ту сини. Докато ги гледах, те се отвориха като мънички люкчета и отвътре щръкнаха главици, като куклени, само че живи. Имаше мъж с моряшка шапка, едра пухкава блондинка и слаб мъж с изкривена папийонка, който непрекъснато повтаряше: „Как желаете пържолата си, сър? Добре изпечена или алангле?“

Сграбчих ъгъла на грубия чаршаф и избърсах потта от лицето си. Седнах в леглото, спуснах краката си на пода. Оказаха се боси. Аз пък бях облечен в бархетна пижама на квадратчета. Когато спуснах краката

си надолу, те бяха напълно безчувствени. След малко започнаха да изтръпват и се напълниха с иглички.

Тогава вече усетих пода. Хванах се отстриани за леглото, изправих се и тръгнах.

Някакъв глас, най-вероятно моят, започна да ми натяква: „Имаш делириум тременс... имаш делириум тременс... имаш делириум тременс...“

Върху малка бяла масичка между двата прозореца съзрях бутилка уиски. Насочих се към нея. Беше „Джони Уокър“ наполовината пълна. Надигнах я и отпих яко. Отново оставих бутилката.

Уискито имаше странен вкус. Докато установявах този факт, зърнах в ъгъла умивалник. Едва се добрах до него и повърнах.

Върнах се до леглото и легнах. След повръщането се чувствах отмаял, но стаята ми изглеждаше малко по-истинска, не толкова фантастична. Видях решетки на двата прозореца, тежък дървен стол и никакви други мебели освен бялата масичка с дрогираното уиски. Имаше и врата на килер — затворена, най-вероятно заключена.

Леглото беше болнично, с два кожени каиша, прикрепени там, където би трябвало да са китките на лежащия. Очевидно бях в някакво затворническо отделение.

Изведнъж почувствах болки в лявата си ръка. Навих ръкава и видях пет-шест убождания от игла със синкави кръгове около тях. За да ме усмирят така здраво ме бяха упоили, че чак бях започнал да виждам розови слончета. Това обясняваше дима и главичките от тавана. Дрогираното уиски очевидно бе част от лечението на някой друг.

Изправих се отново и се заразхождах. Не спирах да вървя. След малко пийнах глътка вода от чешмата, задържах я, отпих още. Продължих процедурите към половин час, след което вече бях готов да разговарям с някого.

Затворената врата беше заключена, а столът — твърде тежък за мен. Махнах завивките от леглото и изтеглих дюшека настрани. Отдолу имаше пружина, прикрепена в двата края със здрави днайсетсантиметрови намотки. Трябваше ми половин час и много мъки, за да се сдобия с една от тях.

Отпочинах малко, отново пих студена вода и се доближих до вратата, но там, където бяха пантите ѝ.

Няколко пъти с цяло гърло изревах: „Пожар!“

Зачаках, но кратко. Чух как някой тича отвън по коридора. Превъртя ключа, ключалката изщрака. Дребосъкът със свирения поглед и късата бяла престилка гневно се шмугна в стаята, вперил очи в леглото.

Фраснах го с пружината по челюстта, а докато падаше, още веднъж по тила. Сграбчих го за гърлото. Съпротивляваше се яко, но аз натиснах лицето му с коляно. Заболя ме.

Той обаче не каза как се чувства лицето му. Извадих палка от десния му заден джоб и заключих вратата отвътре. Във връзката имаше и други ключове. С единия отворих шкафчето и видях дрехите си.

Облякох ги бавно, с несигурни и вяли движения. През цялото време здравата се прозявах. Онзи на пода не мърдаше. Заключих вратата и го оставих.

V

Широкият и тих коридор, покрит с паркет и тясна пътека по средата, отвеждаше до стълби, чиито плоски бели дъбови парапети се спускаха на плавни спирали до входното фоайе. Имаше затворени врати — големи, тежки, старомодни. Зад тях — нито звук. Спуснах се надолу по стълбите, като ходех предимно на пръсти.

Вътрешни стъклописани врати водеха към фоайето й централния вход. Когато стигнах до тях, чух звъненето на телефон. Отговори мъжки глас, който идваше от една откритата врата. От същото място се процеждаше и единствената светлинка в заобикалящия ме сумрак.

Върнах се и надникнах през откритата врата. Мъж, седнал зад бюро, говореше по телефона. Изчаках го да затвори слушалката, после влязох.

Мъжът имаше бледа, костелива, оплешивяваща глава, рехаво обрасла с тънки кафяви къдрици, прилежно прилепени към черепа. Лицето му бе дългнесто, белезникаво и нерадостно. Очите му скочиха към мен, а ръката му се стрелна към копчето на бюрото.

Аз се усмихнах и изръмжах:

— Недей, че съм отчаян човек, началник — и му показах палката.

Усмивката му се вкочани като замразена риба. Дългите му бледи ръце запърхаха като болни пеперуди над бюрото. Едната от тях се насочи към страничното чекмедже.

— Вие бяхте много болен, сър — заговори той. — Много болен. Не бих ви съветвал...

Пернах с палката блуждаещата му ръка. Тя се скри като охлюв, попаднал върху нажежен камък.

— Не болен, началник, а упоен. Упоен така, че бях на косъм от полудяването. Искам уиски без примеси и достъп до изхода. Давай.

Той направи неясен жест с ръка.

— Аз съм доктор Съндстранд — каза. — Това е частна клиника, а не затвор.

— Уиски — изграчих. — За останалото ще се оправя сам. Частна лудничка. Прекрасен бизнес. Уиски!

— В шкафчето с лекарствата — отвърна той почти бездиханно.

— Сложи ръцете си зад главата!

— Боя се, че ще съжелявате за постъпката си.

Той сложи ръцете си зад главата.

Отидох до бюрото, отворих чекмеджето, до което се домогваше ръката му, и извадих отвътре пистолет. Прибрах палката, заобиколих бюрото и отидох до шкафчето за лекарства на стената. Вътре имаше половинлитрова бутилка бърбън и три чаши. Извадих две от тях. Налях и в двете.

— Първо ти, началник.

— Ама аз... аз не пия. Пълен въздържател съм — измърмори той, с ръце все още зад тила.

Отново извадих палката, той бързо посегна и отпи от едната чаша. Наблюдавах го. Май нищо не му стана. Помирисах моята доза, после си я излях в гърлото. Подейства ми. Обърнах още една и пуснах бутилката в джоба на сакото си.

— Добре — рекох. — Кой ме доведе тук?пей бързо, че нямам време.

— Ами... полицията, разбира се.

— Каква полиция?

Той свлече рамене. Изглеждаше зле.

— Мъж на име Голбрейт се подписа като свидетел. Съвсем законно, уверявам ви. Той е полицай.

— Откога ченгетата се подписват като свидетели на психиатричните случаи?

Той не отговори.

— Кой пръв ме наблъска с опиат?

— Нямам представа, но доколкото разбирам, действието му е продължило доста.

Опипах брадичката си.

— Цели два дни — казах. — По-добре да ме бяха застреляли. — По-малко разноски. Сбогом, началник.

— Ако излезете оттук — немощно се обади докторът, — ще ви арестуват незабавно.

— Не и само за едното излизане — продумах многозначително.

Докато излизах, ръцете му все още бяха зад главата.

Освен обикновена ключалка на входната врата имаше верига и „питон“, но никой не се опита да ме спре. Пресякох просторна старомодна веранда и тръгнах по широка алея, с цветя от двете страни. На едно от дърветата пееше присмехульник. Зад оградата от бели колове следваше улицата. Къщата беше ъглова — на ъгъла на Двайсет и девета улица и Дескансо.

Изминах четири пресечки на изток до автобусната спирка и зачаках. Не виеха сирени, не ме преследваха коли. Автобусът дойде, слязох в центъра и отидох на турска баня. Парене, леден душ, изтъркване и избърсване. После — останалото уиски.

Сега вече можех да ям. Нахраних се, отидох в непознат хотел и се регистрирах под чуждо име. Беше единайсет и половина. Местният вестник, който прегледах в комбинация с още уиски, ме информира, че някой си доктор Ричард Шарп, намерен мъртъв в празна мебелирана къща на Каролина стрийт, все още причинявал много главоболия на полицията. Досега нямало открити никакви улики.

Датата върху вестника ме уведоми, че над четирийсет и осем часа са били изтрети от живота ми, без мое знание или съгласие.

Легнах си, заспах, сънувах кошмари и се събудих облян в ледена пот — последните симптоми на отравянето. На сутринта вече бях нов човек.

VI

Шефът на полицията, Фулуайдър, имаше вид на очукан надебелял боксьор тежка категория, с неспокойни очи и онзи оттенък на рижата коса, който я прави да изглежда почти розова. Носеше светлобежов костюм с външни джобове и декоративни тегели, явно кроен не от случаен шивач.

Той се здрависа с мен, обърна стола си настрани и кръстоса крака. Това ми разкри гледката към френски памучни чорапи по три-четири долара чифта и ръчно шити червеникавокафяви английски мокасина за по петнайсет-осемнайсет долара инфлационни цени.

Заклучих, че сигурно жена му е богата.

— А, Кармади — каза той, като гонеше визитката ми по стъклената повърхност на бюрото си. — С две „а“-та, така ли? По работа ли си дошъл?

— Малки неприятности — рекох. — Бихте могли да ги уредите, ако пожелаете.

Той изпъчи гърди, махна с розовата си ръка и свали с две октави гласа си.

— Неприятностите — рече, — са нещо, с което нашият малък градец не може много да се похвали. Градчето ни е малко, но много, много чисто. Поглеждам през западния си прозорец и виждам Тихия океан. А какво по-чисто от това? На север — булевард Аргело и предпланините. На изток — най-изискания делови център, който можеш да си представиш, а зад него — рай от луксозни къщи с градинки. На юг, ако имах южен прозорец, какъвто нямам, бих видял най-прекрасното малко пристанище за яхти в света.

— Аз донесох неприятностите си с мен — рекох. — Или, поточно, част от тях. Останалите продължиха напред. Момиче на име Изабел Снеър избягало от къщи — имам предвид големия град, — но видели кучето ѝ тук. Аз открих кучето, но хората, при които беше, положиха огромни усилия да ми светят маслото.

— Така ли? — разсеяно се обади полицаят. Веждите му запълзяха по лицето. Не бях сигурен аз него ли поднасях, или той мен. — Я въртни ключа на вратата. Ти си по-млад от мен.

Станах, заключих, върнах се на стола си и запалих цигара. Междувременно шефът се бе сдобил с една прилична бутилка и бе поставил върху бюрото две чаши и шепа кардамонови ядки.

Отпихме, а той счупи три-четири ядки. Дъвчехме ги и се гледахме.

— Разказвай сега — каза. — Вече мога да те слушам.

— Чувал ли си някога за Фермера Светец?

— А ти как мислиш? — Той фрасна бюрото с юмрук и ядките подскочиха. — Я колко семчици имало тук. Спец по банковите обири, нали?

Кимнах, като се опитвах да надникна зад очите му, без да се издам.

— Работи заедно със сестра си. Казва се Даяна. Преобличат се като селяни и правят удари в малки провинциални банки. Щатски банки. Затова и прякорът му е Фермера Светец. За сестра му също е обявена награда.

— Как ми се ще да нахлузя белезниците на тази двойчица — убедено каза шефът.

— Тогава, защо, по дяволите, не го направи? — попитах.

Не че подскочи до тавана, но зяпна така силно, че очаквах всеки миг долното му чене да тупне в скута му. Очите му се облециха като белени яйца. Тънка струйка слюнка се проточи от дебелия гънки на устните му. Той затръшна ченето си с цялата решителност на парен ескаватор.

Ако беше номер, страхотно го изпълни.

— Я пак повтори — прошепна.

Отворих сгънатия вестник, който бях донесъл, и му посочих колонката.

— Виж какво пише за убийството на Шарп. Местният ви вестник не се е справил много добре. Тук пише, че някакъв непознат се обади в участъка. Юнаците долетели и намерили мъртвец в празна къща. Това са пълни глупости. Аз бях там, Фермера Светец и сестра му бяха там. Твоите ченгета бяха там, когато и ние бяхме там.

— Предателство! — внезапно изрева той. — Предатели в отдела. — Сега лицето му бе станало сиво, като леплива лента-мухоловка. С разтреперана ръка той отново напълни чашите.

Беше мой ред да чупя кардамонови ядки.

Той гаврътна питието си на един дъх и каза нещо по вътрешния телефон. Долових името Голбрейт. Отидох до вратата и я отключих.

Не чакахме много дълго, но достатъчно шефът да обърне още две чашки. Лицето му пооправи цвета си.

После вратата се отвори и едрото червендалесто ченге, което ме бе цапардосало, се намъкна вътре с къса лула, стисната между зъбите, и ръце в джобовете. Затвори вратата с рамо и небрежно се облегна на нея.

— Здравсти, сержант! — обадох се.

Той ме изгледа така, сякаш изпитваше неудържимо желание да ме скрита в лицето, само никой да не му дава зор.

— Значката! — изрева дебелият му началник. — Значката! Сложи я върху бюрото! Уволнен си!

Голбрейт бавно се приближи до бюрото и положи единия си лакът отгоре му така, че лицето му се оказа на трийсетина сантиметра от носа на шефа.

— Това пък какво беше? — басово попита той.

— Фермера Светец е бил в ръцете ти, а ти си го оставил да избяга — изрева Шефа. — Ти и онзи тъпанар Дънкън. Позволил си му да ръгне някакво чифте в корема ти и да се измъкне. С тебе е свършено. Уволнен си. Ще видиш работа на куково лято. Дай си значката!

— Кой, по дяволите, е Фермера Светец? — попита Голбрейт невъзмутимо и духна дим в лицето на шефа си.

— Той не знае — проплака онзи. — Той не знае. Виждаш ли с какъв материал трябва да работя.

— Какво искаш да кажеш с това „работя“? — лениво попита Голбрейт.

Дебелият подскочи така, сякаш пчела го бе жилнала по върха на носа. После сви месестия си юмрук и фрасна челюстта на Голбрейт, видимо с доста сила. Главата на Голбрейт се отмести с около един сантиметър.

— Не се впрягай толкова — рече той. — Ще пръснеш някое черво и после какво ще стане с отдела? — Хвърли бърз поглед към мен и отново погледна Фулуайдър. — Да му кажа ли?

Фулуайдър ме изгледа, да види как върви шоуто. Аз бях зяпнал и се зверех тъпо, като селянче в час по латински.

— Да, кажи му — изръмжа той и разтри кокалчетата на ръката си.

Голбрейт подаде дебелия си крак иззад бюрото, изчука лулата си, посегна към уискито и си наля в чашата на своя началник. Избърса устни и се ухили. Когато се хилеше, отваряше устата си широко, а размерите ѝ бяха достатъчни всеки зъболекар да напъха и двете си ръце до лактите.

Той подхвана спокойно:

— Когато ние с Дънкън нахлухме в бараката, ти лежеше проснат на пода в безсъзнание, а оня дългнестият стоеше над теб с тояга в ръка. Мацето беше на някакво диванче до прозореца, отрупано с купища вестници. Окей? Дългнестият взе нещо да ни баламосва, когато някъде отзад зави куче. Погледнахме натам, а мацето измъкна рязано чифте изпод вестниците и ни го показа. Е, какво да правим при това положение освен да се държим прилично? Тя нямаше начин да не уцели, — а ние можехме да сгрешим. Тогава онзи извади още пищови от гашите си, вързаха ни и ни натъпкаха в някакъв килер, в който имаше толкова хлороформ, че ни усмири и без въжетата. След малко ги чухме как отпрашиха с две коли. Когато успяхме да се освободим, само трупът се разполагаше из жилището. Затова го фризирахме малко за вестниците. Все още не сме открили нищо ново. Как се връзва с твоята версия?

— Не лошо — отвърнах. — Доколкото си спомням, жената лично се обади в полицията. Но може и да греша. Останалото се връзва особено сполучливо с оная част, дето съм бил цапардосан и съм лежал в безсъзнание на пода.

Голбрейт ме изгледа кръвнишки. Шефът разглеждаше палеца си.

— Когато дойдох на себе си — продължих, — се намирах в частна клиника за алкохолици и наркомани на Двайсет и девета улица. Управителят се казваше Съндстранд. Самият аз бях така яко дрогиран, че можех да мина за любимата монета на Рокфелер, която се опитва да се завърти сама.

— Този Съндстранд — тежко каза Голбрейт. — От сума време ни е като трън в очите. Дали да не идем да го поочукаме малко, а шефе?

— Не е случайно, че Фермера Светец е тикнал Кармади при него — тържествено обяви Фулуайдър. — Значи съществува някаква връзка. Смятам да отидеш. И вземи Кармади със себе си. Искаш ли да идец? — обърна се към мен.

— И още как! — откликнах сърдечно.

Голбрейт впи поглед в бутилката с уиски и каза внимателно:

— За този Светец и за сестра му има обявени награди. Ако ги хванем, как ще делим?

— Мен ме отпишете — рекох. — Аз съм на хонорар и режийни.

Голбрейт се ухили отново. Залюля се на пети, преливащ от доброжелателство.

— Чудесно. Колата ти е долу, в нашия гараж. Някакво японче се обади да я приберем. Ще идем с нея. Само ние двамката.

— Може би ще ти трябва още помощ, Гал — неуверено каза шефът.

— Тц. Само ние двамката сме достатъчни. Очевидно си го бива, щом още е в движение.

— Ами чудесно! — възторжено се съгласи шефът. — Тогава да пийнем по чашка.

Но все още беше разстроен. Забрави кардамоновите ядки.

VII

На дневна светлина местенцето бе самата ведрост. Плътна маса бегонии запълваше пространството под предните прозорци, а около корените на една акация имаше кръгъл килим от теменужки. Алена пълзяща роза изпълваше рамката си от едната страна на къщата, а бронзовозелено колибри изящно надничаше измежду гъстите листа на сладкия грах, израснал върху гаража.

Човек можеше да го вземе за дом на заможна възрастна двойка, заселила се край океана, за да се радва на колкото се може повече слънце в заника на дните си.

Голбрейт се изплю върху бронята на колата ми, изтръска лула, блъсна градинската порта, решително мина по пътеката и смачка с палец изящния меден звънец.

Зачакахме. На вратата се отвори прозорче с решетка и отвътре ни изгледа дългнесто жълтеникаво лице под колосана сестринска касинка.

— Отваряй! Полиция! — изръмжа едрото ченге.

Издрънча верига, изтропа резе, вратата се отвори. Сестрата бе над метър и осемдесет, с дълги ръце и огромни лапи — идеалният помощник на инквизитора. Нещо се случи с лицето ѝ и аз съобразих, че се усмихва.

— Я, ама това бил господин Голбрейт — изчурулика тя с едновременно писклив и гърлен глас. — Как сте, господин Голбрейт? Доктора ли искате да видите?

— Да, и то бързо — изръмжа Голбрейт и я избута, за да мине.

Тръгнахме по коридора. Вратата на кабинета беше затворена. Голбрейт я отвори с ритник, аз го следвах по петите, а огромната сестра припкахе след мен.

Доктор Съндстранд, пълният въздържател, си вземаше сутрешния аперитив от чисто нова бутилка. Тънката му косица се беше слепила от пот, а костеливата маска, която му служеше за лице, сякаш се бе сдобила с безброй бръчки, които не бяха там снощи.

Той бързо отдръпна ръка от бутилката и ни дари с усмивката на замразена риба. После изломоти припряно:

— Какво е това? Какво е това? Нали бях наредил...

— О, я се стегни — рече Голбрейт и придърпа един стол до бюрото му. — Изчезвай, сестро.

Сестрата изчурулика още нещо, излезе и затвори вратата. Доктор Съндстранд обходи с поглед лицето ми и придоби нещастен вид. Голбрейт подпря и двата си лакътя върху бюрото и сграбчи с ръце увисналата му шия. Загледа втренчено и зловещо гърчещия се лекар.

След, както ми се стори, доста време, попита почти нежно:

— Къде е Фермера Светец?

Лекарят се облеци. Адамовата му ябълка изхвъркна над яката на ризата, а зеленикавите му очи придобиха цвят на жлъчка.

— Не се разтакавай! — изрева Голбрейт. — Знам всичко за мръсното ти болнично заведение — скривалище за престъпници, наркомани и момичета. Сега обаче направи поредната, но фатална грешка с отвличането на частното ченге от големия град. Вече дори и влиятелните ти приятел чета от Лос Анджелис не могат да те отърват. Казвай къде е Светеца? И онова момиче?

Съвсем между другото си припомних, че пред Голбрейт изобщо не бях споменавал за Изабел Снеър, ако нея имаше предвид.

Ръката на доктор Съндстранд шляпаше безцелно по бюрото. Искреното му недоумение окончателно го бе парализирало.

— Казвай къде са! — отново изрева Голбрейт.

Голямата врата се отвори и едрата сестра доцъпурка при нас.

— Моля ви, господин Голбрейт, пациентите. Не забравяйте пациентите, господин Голбрейт.

— Върви се пудри! — през рамо ѝ се озъби Голбрейт.

Тя се защура около вратата. Най-после Съндстранд намери гласа си. Всъщност, някакво подобие на гласец, което изквича отчаяно:

— Като че ли не знаете.

После ръката му се стрелна под престилката и измъкна лъскав пистолет. Голбрейт се метна встрани от стола. Лекарят стреля два пъти и двата пъти не улучи. Ръката ми докосна пистолета, но не го извади. Голбрейт се изсмя от пода, голямата му ръка посегна под мишницата и се появи с пищов. Приличаше на моя. После стреля само веднъж.

Нищо не се промени върху лицето на лекаря. Не видях къде го улучи куршумът. Главата му клюмна надолу и се удари в бюрото, а пистолетът му издумка на пода. Той остана да лежи с лице върху бюрото, съвършено неподвижен.

Голбрейт насочи пистолета си срещу мен и се надигна от пода. Отново разгледах пистолета Бях сигурен, че е моят.

— Имаш страхотен подход за измъкване на информация — рекох безцелно.

— Долу ръцете, ченге. Ти не играеш. Свалих ръцете си.

— Хитро — рекох. — Предполагам, че цялата тая пиеска бе разиграна, за да очистиш доктора.

— Той стреля пръв, нали така?

— Да — съгласих се вяло. — Той стреля пръв.

Сестрата се прокрадваше покрай стената към мен. Откак Съндстранд извади пистолета, тя не беше издала нито звук. Вече почти се беше приближила до мен. Изведнъж, само че твърде късно, видях, че в яката ѝ десница проблесна бокс, и че тази десница е космата.

Наведох се, но не достатъчно. Страхотен удар разцепи главата ми на две. Подпрях се до стената с омекнали колене и мозък, който отчаяно се напрягаше да удържи дясната ми ръка да не посегне към пистолета.

Изправих се. Голбрейт ми се ухили.

— Не е чак толкова хитро — рекох. — Все още държиш моя пищов, а това май нещо разваля работата.

— Виждам, че си схванал идеята, ченге.

След известно мълчание, чуруликащата сестра се обади:

— Господи, тоя тип има чене като слонски крак. Да пукна ако не съм си пукнала някое кокалче.

Малките очички на Голбрейт гледаха смъртоносно.

— Как е горе? — попита я той.

— Всичко е опразнено от снощи. Да пробвам ли още един удар?

— За какво? Той не посегна към желязото си, а и е твърде як за тебе, малката. Само олово за него.

Аз се обадих:

— За тая работа трябва да бръснеш малката два пъти дневно.

Сестрата се ухили, бутна колосаната касинка назад и под русата перука лъсна гол череп. Тя — или по-точно той извади патлак изпод

бялата сестринска униформа.

Голбрейт каза:

— Било е самозащита, разбираш ли? Ти си се сдърпал с доктора, но той стрелял пръв. Дръж се прилично и ние с Дънк ще се опитаме да го запомним по този начин.

Разтърках челюстта си с лявата ръка.

— Слушай, сержанте. Аз също разбирам от майтап. Ти ме цапардоса в онази къща на Каролина стрийт и не спомена нищо за това. И аз не казах. Предполагах, че си имал причини, за които ще ме уведомиш, когато му дойде времето. Може би вече се досещам какви са тези причини. Мисля, че знаеш къде е Светеца, или можеш да разбереш. Светеца пък знае къде е онова момиче, Снеър, защото кучето ѝ беше при него. Дай да прибавим още нещичко към сделката. Нещо, което да устройва и двамата ни.

— Ние сме си получили нашето, тъпако. Обещах на доктора, че ще те върна обратно и ще те оставя да си играе с теб. Вкарах Дънк тук с тази сестринска маскировка, за да му помогне да те усмири, но всъщност искахме да се справим с него.

— Добре — рекох. — Аз какво получавам от тая работа?

— Може би още малко живот.

— Тъхъ — отвърнах. — Не си мислете, че ви баламосвам, но я погледнете онова прозорче на стената зад вас.

Голбрейт не помръдна и не свали поглед от мен. Гадна усмивка изкриви устните му.

Дънкън, изпълнителят на женската роля, погледна... и изрева.

Високо в ъгъла на едната стена съвършено безшумно се бе отворило малко квадратно прозорче от цветно стъкло. Аз гледах право в него, покрай ухото на Голбрейт, право в черното дуло на автомат върху перваза и в двете студени черни очи зад дулото.

Глас, който за последен път бях чул да успокоява куче, каза:

— Ще имаш ли нещо против да пуснеш желязото, сестро? А ти, до бюрото, последвай примера му!

VIII

Устата на едрия полицай се опитваше да си поеме въздух, после цялото му лице се напрегна, той рязко се обърна и пищовът остро и силно изтрещя.

Аз се хвърлих на пода и автоматът затрака на кратки откоси. Голбрейт се строполи до бюрото и падна по гръб с подвити крака. От устата и носа му шурна кръв.

Ченгето в сестринската униформа стана по-бледо от касинката си. Пистолетът му тупна на земята. Ръцете му се опитваха да издерат тавана.

Възцари се странна, зашеметяваща тишина. Вонеше на барут. От високия прозорец, на който бе кацнал, Фермера Светец заговори с някой извън къщата.

Ясно се чу отваряне и затваряне на врата, после нечии стъпки тичешком се приближиха по коридора, вратата на стаята широко се отвори. Даяна, сестрата на Светеца, влезе вътре с два пистолета в ръце. Висока, красива жена, стройна и тъмнокоса, с черна шапка и ръце в ръкавици, стиснали пищови.

Изправих се от пода, като държах ръцете си така, че да ги вижда. Тя спокойно заговори към прозореца, без да поглежда нагоре:

— Окей, Джери. Мога да ги задържа.

Главата, раменете и автомата на Джери изчезнаха от рамката на прозорчето. Останаха да се виждат само синьото небе и тънките далечни клонки на високо дърво.

Нещо изтрополи, сякаш някой бе скочил от стълба върху дървена веранда. В стаята бяхме пет статуи, двете — паднали.

Някой трябваше да предприеме нещо. Ситуацията си просеше още два трупа. От гледна точка на Светеца, друг вариант просто не съществуваше. Трябваше да има разчистване.

Номерът не беше минал, когато не беше номер. Опитах се да го пробутам отново, когато вече беше. Погледнах над рамото на жената, лепнах вдървена усмивка на лицето си и рекох дрезгаво:

— Здравсти, Майк. Тъкмо на време.

Тя, естествено, не ми повярва, но побесня. Стегна тялото си и стреля срещу мен с пистолета в дясната ръка. Той обаче бе твърде тежък за жена и подскочи. Другият също подскочи. Не видях къде се заби куршумът, защото се бях навел.

Рамото ми я фрасна в бедрото, тя политна назад и блъсна главата си във вратата. Избих патлаците от ръцете й, без много много да съблюдавам етикета. Затворих вратата с ритник, протегнах ръка, завъртях ключа, а после се опитах да избегна високия ток, който полагаше максимални усилия да ми смаже носа.

Дънкън извика: „Страхотно“, и се хвърли към пистолета си на пода.

— Наблюдавай прозорчето, ако искаш да оцелееш — озъбих му се аз.

После вече бях зад бюрото и издърпвах телефона изпод мъртвото тяло на доктор Съндстранд. Издърпвах го толкова далече от обсега на вратата, колкото жицата ми позволяваше. Легнах на пода, поставих го върху корема си и започнах да набирам.

Очите на Даяна се спряха върху телефона и тя изкрещя:

— Хванаха ме, Джери! Хванаха ме!

Автоматът започна да раздробява вратата, докато аз крещях в ухото на отегчения дежурен.

Парчетата мазилка и дървените отломки хвърчаха като юмруци на ирландска сватба. От куршумите тялото на доктор Съндстранд подскачаше така, сякаш силна треска отново го връщаше към живот. Хвърлих телефона, грабнах пицовите на Даяна и подхванах вратата от нашата страна. През една широка цепнатина зърнах плат. Стрелях по него.

Не виждах какво прави Дънкън, после разбрах. Изстрел, който не можеше да е дошъл откъм вратата, уцели Даяна в брадичката. Тя падна и повече не стана.

Друг изстрел, който също не дойде от вратата, отнесе шапката ми. Претърколих се и му изкрещях. Пистолетът му описа твърда дъга, проследи движенията ми. Устата му се бе изкривила в животинска гримаса. Отново изкрещях.

Върху сестринската му униформа, по диагонал, се появиха четири кръгли червени петна на височината на гърдите. Уголемиха се в

краткия миг, който му бе необходим, за да падне.

Отнякъде се чу вой на сирена. Беше моята сирена, която ставаше все по-силна и идваше към мен.

Автоматът преустанови стрелбата и вратата се разтърси от нечий ритник. Тя потрепера, но ключалката издържа. Дарих я с още четири куршума, но внимавах да не засегна ключалката.

Сирената се чуваше съвсем ясно. Светеца трябваше да си отиде. Чух как стъпките му тичешком се отдалечиха по коридора. Затръшна се врата и колата му потегли на заден ход по алеята. Шумът ѝ ставаше все по-слаб, докато воят на сирената се извисяваше до кресчендо.

Изпълзях до жената и видях, че лицето, косата и меките места под предницата на палтото ѝ са прогизнали в кръв. Докоснах лицето ѝ. Тя бавно отвори очи, сякаш клепачите ѝ бяха много тежки.

— Джери... — прошепна.

— Мъртъв е — излъгах мрачно. — Къде е Изабел Снеър, Даяна?

Очите се затвориха. Проблеснаха сълзи. Сълзите на умирация.

— Къде е Изабел Снеър? — замолих ѝ се. — Бъди откровена и ми кажи. Аз не съм полицаи, а неин приятел. Кажи ми, Даяна.

Вложих в молбата си нежност и копнеж, всичките, на които бях способен.

Очите се открянаха. Шепотът отново се чу.

— Джери...

После заглъхна и очите се затвориха. Но след малко устните се раздвижиха още веднъж и прошепнаха нещо, което прозвуча като „Монти“.

Това беше всичко. Тя умря.

Изправих се бавно и се заслушах в сирените.

IX

Вече се свечеряваше и във високата административна сграда отсреща тук-там започваха да палят лампите. Бях прекарал в кабинета на Фулуайдър целия следобед. Бях разказал историята двайсет пъти. И беше абсолютната истина — онова, което им казвах.

Влизаха и излизаха ченгета, специалисти по балистика и отпечатъци, репортери, половин дузина градски първенци, дори един кореспондент на Асошиейтид Прес. Кореспондентът не хареса дописката си и ни го каза.

Дебелият началник беше потен и подозрителен. Без сако, с големи тъмни петна под мишниците и къса рижа косица, която се бе накъдрила като опърлена. И понеже не бе сигурен какво точно знаех, или не знаех, не смееше да ме попита. Единственото, което правеше, бе ту да ми крещи, ту да ми хленчи, но междувременно се опитваше да ме напие.

Аз се напивах и ми беше приятно.

— И никой ли не обели нито дума? — за стотен път изрева той насреща ми.

Аз отпих поредния гълток, размахах ръка насреща му и го погледнах тъпо.

— Нито дума, шефе — отвърнах глуповато. — Иначе пръв щях да ти кажа. Всички умряха някак изведнъж.

Той сграбчи челюстта си и се опита да я изкърти.

— Много странно — рече многозначително. — Четирима мъртъвци на пода, а ти дори без драскотина.

— Ами аз бях единственият — подсетих го, — който лежеше на пода, докато всички все още бяха живи.

Той хвана дясното си ухо и го заскуба.

— От три дни си тук — заяви, — и през тях станаха повече престъпления отколкото през последните три години. Това не е човешко. Сигурно сънувам кошмари.

— Нямам никаква вина, шефе — изломотих. — Дойдох тук да търся едно девойче. И все още го търся, между другото. Не съм казал на Светеца и сестра му да се скрият във вашия град. Щом го надуших, веднага те уведомих, въпреки че твоите собствени ченгета не го бяха сторили. Не съм застрелял доктор Съндстранд и не бих го направил, преди да се опитам да измъкна нещо от него. И досега нямам представа защо онази преоблечена сестра беше внедрена там.

— Нито пък аз — изрева Фулуайдър. — Но моята службица е разклатена. Като преценявам шансовете си, по-добре е да ида за риба още сега.

Аз гаврътнах още едно и радостно хълцукнах.

— Не говори така, шефе — замолих го. — Ти прочисти града веднъж и пак можеш да го направиш. В случая просто имаше малшанс.

Той се завъртя из кабинета си и се опита с юмрук да пробие дупка в стената. После отново се плъсна на стола си. Изгледа ме зверски, посегна към бутилката уиски, но не я докосна, сякаш съдържанието ѝ щеше да му се отрази по-добре в моя стомах.

— Ще склуча с теб една сделка — изръмжа. — Ти изчезваш обратно в Сан Анджело, а аз забравям, че пистолетът ти е продупчил Съндстранд.

— Не е хубаво да говориш така на човек, който се опитва да си изкарва прехраната, шефе. Нали знаеш защо беше именно моят пистолет.

Лицето му отново стана сиво, за миг. Изгледа ме така, сякаш ми взимаше мярка за ковчег. После настроението премина, той плесна по бюрото и каза сърдечно:

— Добре, Кармади, не бих могъл да постъпя така, ти си прав. Нали все още не си открил онова момиче? Окей, сега се върни в хотела и си почини. Нощес ще поработя върху случая и ще се видим сутринта.

Изцедих последните капки от бутилката в гърлото си. Чувствах се прекрасно. Два пъти му стиснах ръцете и се изгътрусих от кабинета му. Силни крушки ослепително осветяваха целия коридор.

Свлякох се надолу по стълбите и заобиколих сградата отзад, където се намиреше полицейският гараж. Синият ми крайслер отново си беше у дома. Престанах да се правя на пиан и по страничните

улички излязох на крайбрежния булевард и се отправих към двата кея с увеселителните заведения и Гранд хотел.

Вече се свечеряваше. По кейовете заблестяха светлини. Яхтичките, които се клатушкаха на котва в яхтеното пристанище, също започваха да осветяват мачтите си. Мъж, изправен до бял навес със скара, обръщаше цвъртящите наденички с дълга вилица и подвикваше:

— Лапай, народе! Тук са топлите наденички! Лапай, народе!

Запалих цигара и се загледах в морето. Съвсем неочаквано някъде доста навътре блеснаха светлините на голям кораб. Наблюдавах ги внимателно, но те не помръдваха. Приближих се до продавача на наденички.

— Закотвен ли е? — попитах и посочих към кораба.

Той погледна иззад ъгъла на павилиончето си и с отвращение сбърчи нос.

— По дяволите! Това е „Пътник за никъде“ — комарджийският кораб. Така му викат, защото изобщо не се движи. Да, сър, това е прочутият „Монтесито“. Ако в „Ганго“ мошениците не ти стигнат, опитай там. Какво ще кажеш за една топла наденичка?

Поставих монета на тезгяха му.

— Хапни и ти една — казах тихо. — Откъде отплават водните таксита?

Нямах пистолет. Върнах се в хотела да си взема резервния.

Умиращата Даяна бе казала „Монти“. Може би не й бе стигнало времето да изрече „Монтесито“.

Прибрах се в хотела, легнах и заспах като упоен. Когато се събудих беше осем часът и умирах от глад.

На излизане от хотела ме проследиха, но не за дълго. Просто в малкото и чисто градче имаше твърде малко престъпност, за да го правят добре.

Х

За четирийсет цента ме возиха цяла вечност. Водното такси — стар скутер без отличителни знаци — се плъзна между закотвените яхти и заобиколи вълнолома. Морето ни удари. Единствената компания, с която разполагах, като изключим закоравелия гражданин на кормилото, бяха две влюбени двойки, които се закълваха по лицата още щом мракът ни обгърна.

Гледах назад към светлините на града и се опитвах да не притискам много силно вечерята си. Разпръснатите диамантени отблясъци на светлинките скоро се събраха в едно и заприличаха на скъпоценна гривна, изложена във витрината на нощта. А после се превърнаха в мек, жълто-оранжев отблясък над надигащата се водна маса. Таксито се блъскаше в невидимите вълни и отскачаше като дъска за сърф. Въздухът бе прогизнал от студена мъгла.

Илюминаторите на „Монтесито“ видимо наедряха, таксито направи широк завой, наклони се под ъгъл от 45 градуса и мазно акостира до ярко осветена платформа. Двигателят постепенно заглъхна в мъглата.

Черноок младеж в плътно прилепнала синя двуредна куртка и гангстерски устни помогна на момичетата да се качат, ловко опипа с поглед кавалерите им и пропусна и тях. Начинът, по който ме огледа, ми подсказа нещичко за особата му. А начинът, по който се блъсна в кобура ми, доразказа останалото.

— Никс — тихо процеди той. — Никс — повтори и кимна на лодкаря.

Онзи поотпусна малко въжетото, позавъртя кормилото и се изкатери на платформата. Застана зад гърба ми.

— Никс — измърка индивидът в двуредната куртка. — Никакви пушкала на кораба, господине. Съжалявам.

— Част от облеклото ми е — рекох. — Частно ченге съм. Ще го оставя на гардероба.

— Тц. Няма гардероб за жезла. Айде чупката.

Лодкарят ме хвана под ръка. Аз се дръпнах.

— Слез в лодката — изръмжа той зад гърба ми. — Дълга ти четирийсет цента, господине. Хайде.

Качих се обратно в скутера.

— Добре де — рекох на Двуредната Куртка. — Щом не искате да ми вземете парите, то си е ваша работа. И това ми било отношение към клиент! Това си е...

Мазната му безмълвна усмивка бе последното нещо, което видях, когато скутерът се отдели от платформата и заподскача сред вълните. Пръсках се от яд, че се прощavam с тази усмивка.

Връщането ми се стори по-дълго. И двамата с лодкаря мълчахме през целия път. Когато слязох на кея, той се изхили зад гърба ми:

— Някоя друга вечер, когато не сме толкова заети, ченге.

Половин дузина клиенти, които чакаха за следващия курс, ме зяпаха с любопитство. Минах покрай тях, през вратата на чакалнята и се упътих към стъпалата на пристана.

Някакъв едър рижав тип с мърляви гуменки, нацапани с катран панталони и скъсана синя фланелка се надигна от перилата и небрежно се бутна в мен.

Спрях и се наежих. Той каза тихо:

— К'во стана, ченге? Не бяха ли любезни на корабчето?

— Трябва ли да ти казвам?

— Аз умея да слушам.

— Кой си ти?

— Викай ми просто Рижия.

— Изчезвай от пътя ми, Рижи. Зает съм.

Той тъжно се усмихна и докосна лявата ми страна.

— Ютийката ти бая издува лекото костюмче. Искаш ли да се качиш на кораба? Може да се уреди, ако имаш причина.

— Колко ще струва причината? — попитах го.

— Петдесетачка. Още десет, ако нацапаш с кръв лодката ми.

Тръгнах си.

— Двайсет и пет на отиване — бързо каза той. — Може пък да се върнеш с приятели, а?

Изкачих четири стъпала, после леко се извърнах, процедих „Прието“ и продължих.

В подножието на яркоосветения увеселителен кей се намираше прословутото казино „Танго“, претърпано дори в този ранен час. Влязох вътре и се облегнах на стената. Върху електрическото табло се появиха две числа. Видях как един от подставените играчи на заведението направлява хода на играта с коляно под масата.

Зад гърба ми изплува едра синева и усетих мирис на катран. Мек и дълбок тъжен глас каза в ухото ми:

— Ще имаш ли нужда от помощ там?

— Търся едно момиче, но ще я търся сам. А ти с какво се занимаваш? — Не го поглеждах.

— Долар тук, долар там. Обичам да се храня. Бях при ченгетата, но ме изгониха.

Хареса ми, че ми го каза.

— Май си се опитвал да играеш честно — промълвих, докато наблюдавах как подставеният играч и крупиято ловко разиграват картите.

Усетих, че Рижия се усмихва зад гърба ми.

— Виждам, че си пообиколил градчето ни. Ето как ще стане. Имам лодка с подводен ауспук. Знам един склад, който мога да отключвам. От време на време прекарвам по нещичко на един тип. Тук малко хора се занимават с тези неща. Това устройва ли те?

Извадих портофейла си, издърпах една двайсетачка и една петачка и му ги подадох. Парите потънаха в катранения му джоб.

— Благодаря — тихо каза Рижия и се отдалечи.

Изчаках малко и тръгнах след него. Беше лесно да го следва човек дори и в тълпа. Толкова беше едър.

Минахме покрай яхтеното пристанище и втория увеселителен кей. След тях светлините намаляха, а тълпата изтъня. От водата изплува къс черен кей, целият заобиколен със завързани за него лодки. Моят човек тръгна по кея.

Спря почти в края, пред една дървена стълба.

— Ще я докарам тук — рече. — Моторът вдига доста шум, докато загрее.

— Слушай — казах разтревожено, — трябва да телефонирам на един човек, а забравих.

— Може да се уреди. Ела.

Той ме поведе още нататък по кея, коленичи, извади връзка ключове и отключи един катинар. После повдигна капака на малък отвор, извади телефонен апарат и вдигна слушалката.

— Още работи — рече с усмивка. — Трябва да е на някои мошеници. Не забравяй после да затвориш катинара.

Той безшумно изчезна в мрака. Десет минути слушах водата да пляска по коловете на кея и по някоя заблудена чайка да профучава в мрака. После някъде далеч избръмча мотор и продължи да бръмчи няколко минути. Нещо издумка в основата на стълбата и един глас тихо извика: „Всичко е наред“.

Бързо се върнах при телефона, набрах един номер и поисках да ме свържат с началника на полицията Фулуайдър. Казаха, че си бил отишъл вкъщи. Набрах друг номер, обади се някаква жена, на която поръчах да го извика. Казах, че се обаждам от полицията.

Отново зачаках, после чух гласа на дебелия началник. Звучеше като човек, натъпкан с печени картофи.

— Да? Не може ли човек да похапне? Кой се обажда?

— Кармади, шефе. Светеца е на „Монтесито“. Много лошо, че е извън твоя периметър.

Той зарева като побеснял, аз затръшнах в лицето му, прибрах телефона обратно в поцинкованата му къщичка и заключих катинара. Спуснах се по стълбата при Рижия.

Големият черен скутер се плъзна по гладката водна повърхност. Ауспухът му не издаваше нито звук, чуваше се само едно постоянно бълбукане.

Светлините на града отново се превърнаха в жълто сияние върху черния гръб на водата, а илюминаторите на добродетелния „Монти“ ставаха все по-големи и ярки вътре в морето.

XI

Обърнатата към морето страна на кораба тънеше в мрак. Рижия още повече заглуши двигателя, ако това изобщо беше възможно, мушна се под кърмата и се прилепи до мазния борд, безшумен като бонвиван в хотелско фоайе.

Високо над главите ни се виждаха двойни железни врати, недалеч от хлъзгавите брънки от корабната верига. Скутерът се отърка о древния борд на „Монтесито“, а водата леко пошляпваше под краката ни. Сянката на едрото бившо ченге се извиси над главата ми. Едно навито въже изфуча в тъмното, закачи се за нещо и падна обратно в лодката. Рижия изпробва здравината му.

— Това корито газии много високо — каза тихо. — Ще трябва да се изкатерим догоре.

Хванах кормилото и задържах носа на скутера опрян в хлъзгавия корпус, а Рижия докопа желязната стълба, прилепена отстрани на кораба, и с пъшкане се надигна в тъмното. Едрото му тяло увисна под прав ъгъл, а гуменките му се хлъзгаха по мокрите метални пръчки.

След малко отгоре нещо изскърца и бледа жълта светлинка се процеди в мъгливия въздух. Откроиха се очертанията на тежка врата и сгушената глава на Рижия в ъгъла.

Аз също се заизкачвах по стълбата. Усилието се оказа почти непосилно. В крайна сметка бездиханно се сгромолясах в някакъв смрадлив мазен трюм, пълен със сандъци и варели. Плъщата сган се разбяга по ъглите. Едрият мъжага прилепи устни до ухото ми:

— Оттук лесно можем да се доберем до стълбичката за котелното. Там има един човек, когото ще поема аз. Горее обаче екипажът значително се увеличава. От котелното ще ти покаже една вентилационна шахта без решетка. Излиза на палубата. Оттам ти си на ход.

— Сигурно имаш роднини на борда — рекох.

— Няма значение. Човек научава туй-онуй, докато се мотае по плажа. Може пък да членувам в група, чиято цел е да потопи старото

корито. Бързо ли ще се върнеш?

— Доста е височко да скачам от палубата — отвърнах. — Вземи. Извадих още банкноти от портофейла си и му ги набутах в ръцете.

Той поклати рижата си глава.

— Тц. Това е за връщането.

— Плащам ти го сега. Дори ако не се възползвам от услугата. Взимай мангизите, че ще се разплача.

— Благодаря, брат. Ти си готино момче.

Провряхме се между сандъците и варелите. Жълтата светлинка идваше от един коридор, който ни отведе до тясна желязна врата. Тя пък — до прохода към котелното. Прокраднахме се по него, спуснахме се по омазнена желязна стълба, чухме свистенето на горелки и сред планини от желязо се отправихме към звука.

Зад ъгъла съзряхме дребен мърляв италианец в лилава копринена риза, който седеше в заварен за пода стол под гола крушка и сричаше вестник с помощта на чифт очила с телени рамки и един черен показалец.

Рижия тихичко се обади:

— Здравсти, Дребен. Как са бамбинките?

Италианецът зяпна и светкавично замахна. Рижия го цапардоса. Положихме го на пода и разкъсахме лилавата му риза на ивици, с които го завързахме и му запушихме устата.

— Не е редно да се удря човек с очила — каза Рижия, — но докато се катериш по вентилационната шахта, ще вдигаш страхотен джангър — за човек, който седи тук, долу. Горے изобщо няма да те чуват.

Казах, че това ме устройва, оставихме италианеца да лежи вързан на пода и намерихме шахтата без решетка. Стиснах ръката на Рижия, казах му, че се надявам да го видя отново и се закатерих по стълбата в шахтата.

Беше студено и тъмно. Мъгливият въздух фучеше надолу и изкачването ми се стори цяла вечност. След три минути, които ми се видяха колкото цял час, стигнах догоре и предпазливо подадох глава от дупката. Наоколо бе пълно с покрити с платнища лодки. Между две от тях се чуваше тих шепот. Откъм долната палуба долитаха мощните пулсации на музиката. Над мен се виждаше само светлинката на

мачтата и няколко кисели звезди, които надничаха през тънките пластове на мъглата.

Ослушах се, но не чух сирени на полицейски лодки. Измъкнах се от шахтата и се сниших на палубата.

Шепнеха двама влюбени, които се натискаха под една лодка. Не ми обърнаха никакво внимание. Тръгнах по палубата, покрай затворените врати на три-четири каюти. Под две от тях се процеждаше светлинка. Ослушах се, но не чух нищо освен отгласите на веселящите се посетители отдолу.

Прикрих се в по-дълбока сянка, поех въздух и го изпуснах във вид на вой, зловещия вой на сив горски вълк, самотен, гладен, далеч от дома и достатъчно зъл за куп поразии.

Отговори ми басовият лай на полицейско куче. Едно момиче изпищя откъм тъмната палуба, а мъжки глас каза:

— Мислех, че всички къркачи на шеллак отдавна са измрели.

Изправих се, извадих пистолета и хукнах по посока на лая, който идваше от една от каютите в другия край на палубата.

Прилепих ухо до вратата и се заслушах в мъжкия глас, който успокояваше кучето. То спря да лае, изръмжа веднъж-дваж и се усмири. В ключалката на вратата, която докосвах, се завъртя ключ.

Бързо се отдръпнах и приклегнах на коляно. Вратата леко се откряна и отвътре се подаде една добре сресана глава. Черната коса блестеше на светлината на мижавата палубна лампа.

Изправих се и цапардосах главата с дръжката на пистолета. Мъжът леко се свлече извън прага и тупна в ръцете ми. Завлякох го обратно в каютата и го бутнах върху една оправена койка.

Затворих вратата отново и я заключих. Дребничко ококорено девойче се беше сгушило върху другата койка.

— Здравейте, госпожице Снеър. Много мъки видях, докато ви намеря. Искате ли да си отидете у дома?

Фермера Светец се претърколи на койката и седна, като се държеше за главата. А после се вцепени и втренчи в мен острите си черни очи. Върху устните му бе изписана някаква гримаса, почти приветлива.

Бързо огледах кабината и не видях кучето, но забелязах вътрешна врата, зад която би могло да бъде. Отново заразглеждах момичето.

Не беше нищо особено — както повечето хора, които създават най-големите неприятности. Седеше свита на койката, прегърнала коленете си. Косата ѝ падаше над едното око. Носеше плетена рокля, чорапи за голф и спортни обувки с широки езици, които висяха отвън. Коленете ѝ бяха голи и кокалести под роклята. Приличаше на ученичка.

Опипах Светец за пистолет, но не намерих нищо. Той ми се ухили.

Момичето вдигна ръка и отметна косата си назад. Гледаше ме така, сякаш бях на няколко пресечки разстояние от нея. После дъхът ѝ секна и тя се разплака.

— Женени сме — тихо каза Светеца. — Мисли си, че възнамерявате да ме натъпчете с олово. Това с вълчия вой беше страхотен номер.

Не отговорих. Ослушвах се. Отвън не се чуваше никакъв шум.

— Как разбра, че сме тук? — попита Светеца.

— Даяна ми каза — преди да умре — отговорих жестоко.

Очите му изглеждаха наранени.

— Не ти вярвам, ченге.

— Ти избяга и я заряза в калта. Какво очакваше?

— Предполагах, че ченгетата няма да стрелят по жена и се надявах някак да се споразумея с тях отвън. Кой я уцели?

— Един от хората на Фулуайдър. Ти го уби.

Той отметна глава назад и лицето му стана страшно, но после се нормализира. Усмихна се на хлипащото момиче.

— Хей, сладурано, я ме погледни. Ще те измъкна оттук. — Той отново погледна към мен.

— Да речем, че се предам без бой. Има ли начин тя да се отърве?

— Какво ще рече „без бой“? — попитах подигравателно.

— Аз имам много приятели на този кораб, ченге. Ти още нищо не си видял.

— Ти си я забъркал в тази каша — рекох, — и не можеш да я измъкнеш от нея. Това е част от цената.

XII

Той кимна бавно и се загледа в пода между краката си. Момичето спря да плаче, колкото да си избърше бузите, после пак започна.

— Фулуайдър знае ли, че съм тук? — бавно попита Светец.

— Да.

— Ти ли му каза?

— Да.

Той повдигна рамене.

— От твоя гледна точка си прав. Така е, разбира се. Само че аз никога няма да проговоря. Ако Фулуайдър ме залови. Ако успея да се добера до Областния прокурор, може би ще успея да го убедя, че тя няма нищо общо с моя бизнес.

— Можеше и за това да помислиш — казах тежко. — Защо беше необходимо да се връщаш в клиниката и да гърмиш като шантав?

Той отметна глава назад и се разсмя.

— Така ли? Ами ако си платил на някого десет бона, за да те пази, а той те прецака, като отмъкне жена ти, затвори я в някаква смахната клиника за наркомани и ти каже да не му се мяркаш пред очите и да бъдеш послушен, иначе приливът ще я изхвърли на брега? Ти как щеше да постъпиш? Щеше да се усмихнеш, или да хукнеш с някое по-тежичко желязо да си поприказваш с юнака?

— Тогава тя не беше там — рекох. — Ти просто беше освирепял за кръв. И ако не беше крил това куче, докато не разкъса човек, твоят закрилник нямаше да се уплаши дотолкова, че да те предаде.

— Обичам кучетата — тихо промълви Светеца. — И съм добър човек, когато не работя, но като ме ядосат, не знам какво правя.

Ослушах се. Отвън все още не се чуваше нищо.

— Виж какво — казах бързо. — Ако искаш да играеш честно с мен, долу ме чака лодка и мога да се опитам да закарам момичето у дома, преди да са го потърсили. Какво ще се случи с теб никак не ме засяга. Пръста си не бих мръднал да те спасявам, колкото и да обичаш кучетата.

Изведнъж момичето се обади с писклив гласец:

— Не искам у дома! Няма да си ида у дома!

— След една година ще ми благодариш — озъбих ѝ се аз.

— Той е прав, малката ми — каза Светеца. — Най-добре е да изчезнеш с него.

— Няма! — гневно изпищя момичето. — Просто няма и толкоз!

В тишината на палубата нещо силно удари по външната страна на вратата. Суров глас извика:

— Отваряйте! Полиция!

Бързо отидох заднешком до вратата, като не свалях очи от Светеца. Попитах през рамо:

— Фулуайдър там ли е?

— Да — избоботи гласът на дебелия началник. — Кармади?

— Слушай, шефе. Светеца е тук и е готов да се предаде. С него има и едно момиче — онова, за което ти казах. Така че по-кратко, ако обичаш.

— Добре — отвърна началникът на полицията. — Отвори вратата.

Превъртях ключа, бързо отскочих назад и се облегнах с гръб на вътрешната врата, зад която кучето се бе раздвижило и тихо ръмжеше.

Вратата на каютата с трясък се отвори. Двама мъже, които виждах за пръв път, връхлетяха вътре с извадени патлаци. Дебелият им началник беше отзад. За миг, преди да се затвори вратата, зърнах отвън и моряшки униформи.

Двамата полицаи скочиха върху Светеца, заблъскаха го, сложиха му белезници. После отстъпиха и застанаха до началника си. Светеца им се усмихна широко. От устата му капеше кръв.

Фулуайдър ме изгледа укорително и завъртя пурата из устата си. Никой не проявяваше интерес към момичето.

— Ама и тебе си те бива, Кармади. Изобщо не ми обясни къде да дойда — изръмжа той.

— Не знаех — отвърнах. — А и мислех, че правата ти не се простират дотук.

— Майната им на правата. Обадохме се на федералните власти. Те също ще дойдат.

Единият полицаи се изхили.

— Но не толкова скоро — рече грубо. — Прибери тая ютия, ченге.

— Накарай ме — отвърнах.

Той тръгна напред, но шефът му го спря. Другият полицаи гледаше само в Светеца. И в нищо друго.

— Как го откри тогава? — позаинтересува се Фулуайдър.

— Не и като му вземам пари за протекция — рекох.

Нищо не се промени върху лицето на Фулуайдър. Гласът му стана почти ленив.

— О, о, ти си надзъртал — каза много тихо.

Заговорих с отвращение:

— Чак за такъв идиот ли ме вземате и ти, и твоята банда? Чистичкото ти градче смърди. Прословутата варосана гробница Убежище, където престъпниците да се укриват — стига да плащат добре и да не въртят номерата си на местен терен. Откъдето могат за нула време да отскочат до Мексико с някоя по-бърза лодка, ако пръстът на закона ги посочи.

Началникът на полицията попита много внимателно:

— Има ли още?

— Да — изкрещях. — Твърде дълго ти го спестявах. Ти нареди да ме упоят до пълно видиотяване и ме натика в частния пандиз. Когато и това не ме спря, отново ти, с помощта на Дънкън и Голбрейт, разработи план, как Съндstrand, твойт помагач, да бъде убит с моя пистолет, а после да убият и мен при оказване на съпротива. Светеца обаче обърка плановете ви и ми спаси живота. Несъзнателно, може би, но го направи. Ти знаеше през цялото време къде е скрито момичето. Тя е съпруга на Светеца и ти самият си я държал като залог, за да го изнудваш непрекъснато. Защо, според теб, ти казах, че той е тук? Това вече е нещо, което дори и ти не знаеше!

Полицаят, който се бе опитал да ме накара да прибера пистолета си, се обади:

— Хайде, шефе, трябва да побързаме, федералната поли...

Ченето на Фулуайдър трепереше. Лицето му бе посивяло, а ушите — прилепнали плътно към черепа. Пурата се тресеше между дебелиите му устни.

— Почакай малко — дрезгаво каза на ченгето до себе си. После се обърна към мен: — Добре де, защо ми го каза?

— За да те домъкна тук, където имаш власт колкото козелата на баба ми — рекох. — И да видя дали ти стиска да извършиш убийство наред морето.

Светеца се изсмя. После кратко и остро изсвири между зъбите си. Отговори му зловещо животинско ръмжене. Вратата до мен се отвори с трясък, сякаш я бе сритало муле. Огромното полицейско куче изскочи отвътре като пружина и полетя към срещуположния край на каютата. Сивото му тяло се превъртя във въздуха. Нечий пистолет изгърмя безрезултатно.

— Изяж ги, Фос! — изкрещя Светеца. — Живи ги изяж, момче!

Из каютата затрещяха пистолети. Ръмженето на кучето се примеси с глухи сподавени крясъци. Фулуайдър и единият полицай лежаха на пода, а кучето се домогваше до гърлото на началника.

Момичето изпищя и зарови лице във възглавницата. Светеца бавно се свлече и легна на пода, а от врата му на дебела струя се стичаше кръв.

Полицаят, който не беше паднал, отскочи встрани, едва не заби нос в койката на момичето, после възстанови равновесието си и започна да тъпче дългото сиво тяло на кучето с олово, без да се преструва, че се цели.

Ченгето на пода отблъсна кучето. То почти отхапа ръката му. Онзи изрева. Откъм палубата отекнаха стъпки. Чуха се крясъци. Нещо се стичаше по лицето ми и ме гъделичкаше. Усецах главата си странно, но не знаех какво ме е ударило.

Пистолетът в ръцете ми тежеше и пареше. Застрелях кучето, за което се възненавидих. То се претъркулна от тялото на Фулуайдър и аз видях, че заблуден куршум бе пробил челото му между очите — с изящната точност на чистата случайност.

Пистолетът в ръцете на правия полицай изщрака на празно. Той изруга, трескаво започна да презарежда. Обърсах кръвта от лицето си и погледнах ръката си. Стори ми се много черна. Май нещо ставаше с осветлението в каютата.

Изведнъж лъскавото острие на брадва разцепи вратата, затъкната от телата на полицейския началник и стенещия му помощник. Гледах блестящия метал, който се отдръпна, а после отново се появи на друго място.

А след това всички светлини изгаснаха много бавно, като в театър когато завесата се вдига. Когато настъпи пълният мрак, главата ме заболя, но тогава все още не знаех, че черепът ми е пробит от куршум.

Събудих се два дни по-късно в болницата. Останах там три седмици. Светеца не доживя да го обесят, но живя достатъчно, за да разкаже историята си. И трябва да я е разказал добре, защото госпожа Джери Светеца бе освободена да си отиде вкъщи при леля си.

Междувременно половината от личния състав на полицията в малкото курортно градче бе уволнен. Чух, че из Кметството се срещали много нови лица. Един от тях беше едър червенокос сержант на име Норгард, който каза, че ми дължал двайсет и пет долара, но му се наложило да си купи с тях нова униформа, когато го върнали на старата служба. Каза, че щял да ми ги възстанови от първата заплата. Отговорих му, че ще се опитам да го изчакам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.